

Tomaž Erzar¹

Recenzija knjige Tatjane Rožič *Supervizija v psihoterapiji: Regulacija afekta v relacijski superviziji in terapiji*

2015, založba Sigmund Freud University Press

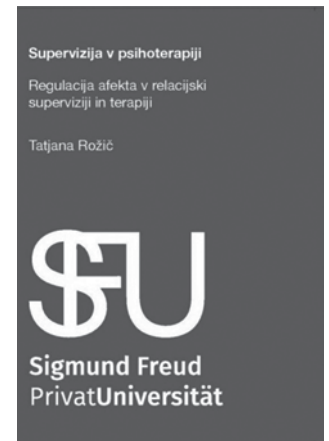
Review of Tatjana Rožič's book *Supervision in psychotherapy: Regulation of affect in relational supervision and therapy*

2015, Sigmund Freud University Press

Avtorica knjige *Supervizija v psihoterapiji: Regulacija afekta v relacijski superviziji in terapiji*, ki je septembra 2015 izšla pri založbi Sigmund Freud University Press, je doc. dr. Tatjana Rožič, psihoterapevtka in supervizorka, ki deluje v okviru Študijsko raziskovalnega centra za družino, katerega soustanoviteljica je. Njene dolgoletne izkušnje na področju psihoterapije in supervizije so osnova pričujočega dela, ki je nastalo v okviru sodelovanja z ljubljansko podružnico Univerze Sigmunda Freuda z Dunaja.

Knjiga je v prvi vrsti namenjena supervizorjem in psihoterapevtom oz. strokovnjakom različnih poklicev, ki nudijo psihosocialne oblike pomoči ljudem v stiski. S svojo bogato in razumljivo vsebino ne nagovarja le področja psihoterapije, ampak zaobjema procese psihosocialne pomoči, ki potekajo v različnih resorjih (v zdravstvu, vzgoji in izobraževanju, socialnem varstvu, pravosodju, notranjih zadevah, gospodarstvu). Njena kvaliteta in dodana vrednost je v učinkovitem in jasnem ter hkrati strokovnem pojasnjevanju medosebnega prostora, ki ga nudi supervizija, zato ima knjiga vlogo priročnika, učbenika in strokovnega gradiva.

V knjigi najprej spoznamo razvojno pot supervizije v psihoterapiji – od njenih začetkov, kjer sta supervizijo zaznamovali avtoritarnost in hierarhičnost – pa do danes, kjer je osnovni princip dela oz. supervizijskega odnosa utemeljen na

¹ Prof. dr. Tomaž Erzar, Teološka fakulteta Univerze v Ljubljani.

iskrenosti, ranljivosti in navezanosti. Preko ustvarjanja varnosti med vsemi udeleženi v terapevtskem in supervizijskem procesu se odpira prostor za terapevtsko spremembo, kar je prikazano z izseki konkretne supervizije ter njej vzporedne terapije. Drugi del knjige je priložnik za supervizorje, ki se še usposablja ali pa že opravljajo supervizijsko delo.

Zaradi konkretne ponazoritve primera, kaj dejansko pomenijo spremembe v superviziji, njihovo povezanost s terapevtskim procesom in s samo terapevtsko spremembo, nas avtorica na spreten in zgoščen način popelje v klinično učinkovit terapevtski proces, ki odpira prostor za uglašenost, vzajemnost, iskrenost, spoštovanje, ranljivost in razkrivanje. Supervizija tako postaja vse bolj odprt prostor strokovne rasti in čustvene kreativnosti, ki zahteva kompleksno delo na najrazličnejših področjih terapevtskega, pedagoškega in socialnega dela. S tem pa postaja tudi središče ustvarjanja novih strokovnih pristopov in generiranja znanja, ki ga zahteva delo z ljudmi v sodobnem času.

Knjiga dr. Tatjane Rožič, ki se je v slovenskem prostoru uveljavila kot ena vodilnih strokovnjakinj na področju supervizije, je našla srednjo pot med dvema skrajnostma, ki jih opisujejo knjige o psihoterapiji. V njej je namreč dovolj ranljivih pripovedi o nemoči, strahu in občutku nevednosti, ki prepričajo, pa tudi dovolj strokovnega ozadja, zaradi katerega je terapevtski trud transparenten in preverljiv. Najmočnejše spoznanje v knjigi nastaja počasi. Terapevtka poslušá, njen napor, da bi razumela in pomagala, dolgo ne prinese rezultatov. Ko poišče pomoč pri supervizorki, je pogovor sicer lažji, toda, ugotavlja dr. Rožičeva, to še ne pomeni, da si bo terapevtka s supervizijo v resnici pomagala tudi pri terapiji. Pomoč lahko kljub skupnemu naporu ali pa prav zaradi tega ostane površinska. Spremembo prinese šele osebni stik med supervizorko in terapevtko, za katerega sicer obe kasneje natančno povesta, kdaj se je zgodil, vendar zanj navedeta vsaka svoje razloge. Kar potrjuje, da je čustveni stik ali medosebna uglašenost vedno preplet dveh različnih zgodb.

Vsekakor gre za kvalitetno in izvirno knjigo o superviziji in psihoterapiji, ki je obenem pripoved o iskanju osebnega stika ter učna knjiga o terapevtskem delu z ljudmi in o življenju v odnosih. Stik z lastnimi neprijetnimi občutki, ki mejijo na sram, in sočasni stik z drugo osebo, ki soustvarja varen prostor, je ključ do terapevtskega napredka in osebne rasti. Opis poti izpod peresa avtorice, ki vodi do tega stika, pa predstavlja osebno iskren in vrhunski dosežek stroke.